

Poslední plamen

Foukal vítr, mrholelo a vlak jel po kolejích. Do vlaku proletěl oknem letní vítr. Vletěl mi do vlasů a já se zachvěla zimou. Posadila jsem se vzpřímeně. Zadívala jsem se do tmavého prázdného sedadla. V očích se mi zablýsklo. Vítr mi opět vlétl do vlasů a já jsem zavřela oči, poslouchala jsem ten zvuk letního vánku, jak se vyhýbá vlaku. Také jsem poslouchala kapky letního mírného deště, jak stékaly po oknech. Jedna malá kapka deště mi spadla víčko. Zachvěla jsem se, zachumlala jsem se do svetru a otevřela jsem oči.

Mé tmavé oči byly plné slz. Po chvíli jsem opět zavřela oční víčka, položila jsem si hlavu a po očku jsem sledovala venek. Dívala jsem se na hvězdy, pomalu jsem zavřela oči... Poté byla ještě větší tma a nenahraditelný zvuk brzdícího vlaku mi dunil v hlavě.

Matně si vzpomínám na ustávající zvuk vlaku, když jede po kolejích. Na zvuk deště, který se pomalu proměňoval na bouřku. A ve ztlumení se ozval výkřik, ten ale utlumil blesk. A další.

Najednou uslyším, že se otevřely posouvací dveře. To už jsem byla na smrt vyděšená. Otevřu oči. Slyším další výkřik, ten je ale slabší. V oku se mi zablýsklo červené světlo. Seděla jsem tam jako suché dřevo v ohništi. Náhle další výkřik, dětský, ten se ozve i po druhé a najednou... Rozbije se sklo. Těsně před mým okem proletěl průhledný střepek. A další výkřik, který se proměnil v pláč. Zalapala jsem po dechu. Skoro nic jsem neviděla. Kolem mě byla jenom červená barva, co se sápara výš a výš. Samou bolestí jsem vykřikla do dálky. „Nemůžu umřít.“ S velkou bolestí jsem se zvedla a utekla hlouběji do kouře. Uslyšela jsem hlasité volání o pomoc, potom bouchání, hlasitější bouchání a opět křik.

Vydala jsem se tím směrem, což jsem dělat neměla. Když jsem se podívala na levou stranu, zbělala jsem jako stěna. Na sedačce seděla žena a u ní v náruči malé miminko. Jen se koukala do ohně. Rychle, zcela bez přemýšlení jsem se vrhla do kupé. Všude byl kouř. Opět jsem uslyšela ten dětský pláč, ale blíž a zřetelněji. Ale najednou – nic. Ten dětský pláč ustal, už jsem ho neslyšela. Z oka mi ukápla slza jako hrách.

Najednou jsem opět uslyšela křik o pomoc. Vydala jsem se k němu. Nemohla jsem dýchat, nemohla jsem najít východ. Došla jsem ke dveřím. Ozval se silný silný výkřik a zalapání po dechu. Třesoucíma se rukama jsem dveře otevřela. V místnosti za nimi seděl muž. Pomohla jsem mu vstát. Zalapal opět po dechu. Nemohl mluvit a snažil se nadechnout. V tom jsem na zemi uviděla kladívko. „Jak se tu vzalo?“ Pokusila jsem se ho zvednout, ale marně. Z nosu mi odcházely poslední bublinky vzduchu. Otočila jsem se v rozpacích zpátky - neznámý muž ležel na zemi a koukal se na kouř nad námi. Zdálo se mi, že nedýchal...

Rozhlédla jsem se v rozpacích kolem a oknem viděla blikající světla hasičských aut a plno odvážných, statných mužů. V hlavě mi proběhla myšlenka „Pomoc je na blízku...“ Podlomily se mi nohy. Zajiskřilo se mi v slzách. Poslední křik a rána. Obrovský výbuch. Něco mě silně praštilo do hlavy a náhle i do břicha. To mi vyrazí dech úplně a nemůžu se nadechnout. Najednou mě opět něco praští do hlavy. Slyším jen houkání a křik, zavírám oči - navždy...

I když se pomoc dostaví během několika minut, i když se mermonocí (odvážní hasiči) někdo snaží o záchranu života druhých a bezmyšlenkovitě ohrožují i ten svůj. Nemusí to vždy znamenat, že se opět probudíme do krásného letního dne. Ale přesto za tuto odvahu a odhodlanost si všichni hasiči zaslouží jedno obrovské DÍK.

Děkuji za všechno.